

ӘОЖ 122.11. 3

Әбікенова Гүлнафис Төкенқызы

филология ғылымдарының кандидаты, Қазақ инновациялық гуманитарлық-заң университеті, Семей қ.

e-mail: gulnafis.abikenova@mail.ru

КӨРКЕМ ШЫҒАРМАДАҒЫ ЭПИСТОЛЯРЛЫҚ ЖАНР КӨРІНІСІ

Бұл мақалада көркем шығармаларда кездесетін эпистолярлық жанр сөз болады.

Қазақтың көркем шығармаларынан эпистолярлық жанрдың үлгісін кездестіруге болады. Қазақ әдебиетінде де эпистолярлық жанрға жататын көркем туындылар кездеседі. Көркем әдебиеттегі эпистолярлық жанр элементтері кейде сол қалпында беріліп, яғни грамматикалық, лексикалық ерекшеліктерімен қолданылған.

Көркем шығарманың хат түрінде жазылуының өзі хат мәтінінің осындай артықшылықтарына байланысты. Жазушы кейіпкерінің кез келген жерде аша бермейтін ішкі сырын хат арқылы ашқызады.

Хат түріндегі шығарма жазушыға қаһармандарын барыңша ашық, тебірене сөйлеуге, ішкі дүниесін бүкпесіз ақтаруға мүмкіндік береді. Сондықтан, эпистолярлық стильді көркем шығармада қолдану – жазушы үшін кейіпкердің ішкі сезім сарайын ашуда, оның барлық ішкі толқынысын, тебіренісін ақтарып салып, сол арқылы оқырман көңілінен орын табуда таптырмас тәсіл болып табылады.

Түйін сөздер: *эпистолярлық жанр, грамматика, лексика, кірме сөздер, метафора, бейне, герой, эпос, фонетика, синтаксистік құрылым, хат мәтіні, айшықтау құралдары, көркем шығармалар*

В данной статье речь идет об эпистолярном жанре, образцы которого встречаются в произведениях художественной литературы.

В казахской литературе встречаются также произведения, созданные в эпистолярном жанре.

В текстах художественной литературы авторы стремятся воссоздать грамматические и лексические особенности эпистолярного жанра.

Авторы художественных произведений, изображающие это время, стремятся взять в качестве образца письма, созданные в ту эпоху.

Необходимо отметить, что значение некоторых слов, имеющих арабо – персидское происхождение, могут быть непонятны современному читателю. В таком случае авторы прибегают к пояснению отдельных выражений, сравнений, метафор и других тропов.

Эпистолярный жанр, как известно, служит своеобразной формой передачи психологического состояния героя произведения, его переживаний, внутреннего состояния его души, и потому он близок читателю. Адресованное конкретному человеку, письмо передает целый спектр субъективных чувств и эмоций пишущего. Поэтому эпистолярный стиль в литературе имеет свои законы формирования и дальнейшего развития, предоставляет автору широкие возможности для всестороннего раскрытия внутреннего мира героев.

Ключевые слова: *эпистолярный жанр, грамматика, лексика, заимствованные слова, метафора, образ, герой, эпос, фонетика, синтаксическая структура, текст письма, тропы, художественное произведение*

This article deals with the epistolary style, samples of which are found in works of fiction.

In Kazakh literature there are also works created in the epistolary genre.

In the texts of fiction, the authors seek to recreate the grammatical and lexical features of the epistolary style.

Authors of works of art, depicting this time, tend to take letters created in that era as a sample.

It should be noted that the meaning of some words of Arabic – Persian origin may be incomprehensible to the modern reader. In this case, the authors apply to the explanation of individual expressions, comparisons, metaphors and other tropes.

The epistolary style, as is known, serves as a kind of transmission of the psychological state of the hero of the work, his experiences, the inner state of his soul, and therefore he is close to the reader. Addressed to a specific person, the letter conveys a whole range of subjective feelings and emotions of the writer. Therefore, the epistolary style in literature has its own laws of formation and further development, provides the author with ample opportunities for the comprehensive disclosure of the inner world of the characters

Keywords: *epistolary genre, grammar, vocabulary, borrowed words, metaphor, image, hero, epic, phonetics, syntactic structure, text of the letter, trails, artwork*

Қазақтың көркем шығармаларынан эпистолярлық жанрдың үлгісін кездестіруге болады. Қазақ әдебиетінде де эпистолярлық жанрға жататын көркем туындылар кездеседі.

Көркем әдебиеттегі эпистолярлық стиль элементтері кейде сол қалпында беріліп, яғни грамматикалық, лексикалық ерекшеліктерімен қолданылған. Ол құбылысты біз «Көркем әдебиет шығармаларында кеңсе, іс қағаздары стилінің элементтері де кездеседі. Бұл кездегі іс қағаздардың атаулары, бір жағынан тілімізде бар сөздерден жасалса, екінші жағынан орыс тілінен дайын күйінде алынған»[1, 71-б], - деген ғалымдар пікірлерімен ұштастырамыз. Мысалы, Ж.Аймауытов «Ақбілек» романындағы Жылтырдың арыз хатында хәм жалғаулық шылауының қолданылуынан төмендегі ерекшеліктерді байқауға болады: *ғабатын, илан хәрі ауылнай, хәм, Ахмет Сағнайұғылы, Әбен Матайұғылы, хисап, яғшы ат, яғшы мылтық, ұғырлатын алды, бәдірет*, т.б. араб, парсы татар тілдерінің элементтері, сонымен қатар біршама орыс сөздерін жұмсалған. Бұл тілдік бірліктер сол кездегі эпистолярлық стильге тән ерекшеліктер болып саналады. Жазушы прозасындағы Ақбілек пен Бекболат хаттарында: *«Гызстләу, о құрметлеу газырдан көргуші мағ муқым Ақбілекжанға көптен көп егзу сәлемлерімізні ырсал айладік»*[2, 266-б] деп басталады. Хат тілінде араб-парсы сөздері, татар тіліне тән қосымшалар, кітаби шағатай тіліне тән сөздер мол ұшырасады. Көркем шығармада автор сол кездегі хаттың жазылу үлгісін сақтап қолданады, осыдан біз эпистолярлық стильге тән мәнерді көреміз.

Қазақ әдеби тілінің қалыптасып, дамуына эпистолярлық жанрдағы шығармалардың да үлес қосқандығы белгілі.

Мысалы, Баубек Бұлқышевтың майданда жүріп жазған «Шығысұлына хат» шығармасы эпистолярлық стиль үлгісін көрсетеді. Шығармада майдан шебінде жүрген жауынгердің Отанға деген патриоттық сезімі

көркем тілмен баяндалады. Хат түрінде жазылғанмен, мұнда Отан үшін жан аямай күресуге шақыру, ұран, үндеу мағынасы айқын сезіліп тұрады. Сондай ақ қаһарманның ішкі сезім тебіреністері, арман-мұраты бүкпесіз, ашық, сенімді түрде ақтарылады.

Отан бізге қолымызға қару, бойымызға қуат беріп, өзіңнің сүйікті Арқаңды, сұлу шығысыңды, қонақжай халқыңды қорға деді. Сол Отан бүгін менің тағдырым сенің қолыңда, жауынгер, деп отыр. Ойлашы, Шығысұлы, біз ел сенген ерміз, қалайша неміске туган жерді қолдан береміз? Ел намысы үшін, ер намысы үшін жан қиятын шақ бұдан артық болар ма?

Сен еркіндіктің туын көтерген азат елде өстің. Сен өзің сүйген шығыстың бір сұлуына үйленіп едің, сен өзіңше менің әйелімнен сұлу, сүйкімді жан жоқ деп ойлап едің. Ендеше ортаң бүлінбесін, сүйген сұлуың күң болып зарламасын десең, өлтір жауды, өлтір фашисті! Өлімнен қорықпа, екі өлмек, екі тумақ жоқ, ұмтыл ілгері [3, 206-б].

Бұл шығармада да көбінесе ауызекі сөйлеу тіліне тән қысқа қайырылған, құрылысы ұқсас, бірдей тұлғаларға / *еді, едік*/ аяқталатын сөйлемдер жиі ұшырасады.

Шығысұлы! Өткен жылы бастан бірге кешірген ауыр күндерді есіңе алышы. Біз неміс қоршауында, өлімнің аузында бірге өлуге серттесіп едік. Қоршаған жау жанымызды алмақ болып еді. Бірақ біз берілмепек [3, 206-б].

Баубек Бұлқышевтың Отан соғысы жылдары жазылған бірнеше публицистикалық шығармалары эпистолярлық стиль үлгісінде жазылған. Бұлардың бәрінде автор Отан соғысының ауыр жылдарында майданда жүріп, ел туралы, Отан туралы патриоттық ойларын, қасық қаны қалғанша Отан үшін күресуге бел байлағанын көркем сөзбен қағаз бетіне түсірген. Соғыстағы жан түршігерлік оқиғаларды баяндай отырып, өзінің жауға деген өшпенділігі, ыза – кегі одан сайын өсе, өрши түскенін айтады.

Бұдан біздің байқайтынымыз, эпистолярлық стиль адамның ішкі жан дүниесіндегі жек көрушілікті, махаббатты, адамдық парыз бен арнамысты, адам басындағы ең бір ауыр кезеңдерді барынша терең, бүкпесіз жеткізе алады.

Хат мәтінінің тағы бір артықшылығы – хат көбінесе ең жақын адамға арналатындықтан, ондағы оқиға барынша нанымды баяндалады.

Ақын-жазушылардың хаттары арқылы олардың өмірге деген көзқарастарын, шынайы сезімдерін көреміз. Эпистолярлық жанрға жататын туындылар әдебиетімізге, әдеби сынның қалыптасып, дамуына ықпалын тигізеді. Мысалы сыншы І.Омаров хаттары көркем шығармаға шынайы баға берген құнды еңбектердің қатарына жатады. Сыншы тарихтың тірі куәгеріндей, атақты ақын-жазушылармен хат жазысып отырған. Мысалы І.Омаровтың «Халықтық эпопея» туралы жазған портреттік рецензиясын баспасөз бетінен оқып шығып, М.Әуезов арнайы жауап хат жазған. (28 тамыз, 1958) Онда атақты жазушының «Қайта, атақты сынның оның асыл міндеті, оның позитив ролі- жақсының жақсылығын жақсы танытып беруде емес пе? Сенің еңбегіңдегі аса бір еңсесі биік, қазіргі талап, осы жолдағы қамқорлық ойда» - деген ойларында шындықтың ізі жатыр [4, 68-6].

М.Әуезовтің хаты І.Омаров сыншылдығының сырына тереңірек тануға мүмкіндік береді. Жазушы мен сыншы хат арқылы әдебиет жайлы кең түрде пікірлеседі. Жазушы хатының бір тұсында: – «Бірақ сенің еңбегіңді оқып шыққаннан кейін айрықша бір түйген жайым: шынайы «адамша сөздің» басын сонада *Ғабит бастаса, міне, бүгіндері содан арғы өнеге бойын, шарықтауын, нәрлі өрлеу сипатын сенің еңбегің аяқтап тұр, – деп айта аламын*» деп ағынан жарылады. Достық хатта хат жолдаушының көзқарасы айқын көрінеді.

Хат мәтінінде өзгелерге айтыла бермейтін адамдық сыр жаныңды жайлағандай әсер қалдырады. Хат арқылы жазушының сезімі, ой-тұжырымы берілген. Хатының соңында, М.Әуезов баспасөзде жарияланған І.Омаровтың мақаласын зор ілтипатпен оқып шыққанын айтады: «Тек әдебиеттің өзінің арнасында жүрген жұрт емес, Отанымда, елімде, сол елдің ары, жақсысы болып айтса деп білетін, оқи да білетін дос, көмекші азамат, шынайы қайырлы, ең қадірлі оқушым келіпті деп қуанамын. Осыны өзімнің ғана ырысым демеймін, барлық қазақ әдебиетінің, республика

жұртшылығының жаңа бір, өзгеше саналы бір толық туысы да, табысы деп танымын» деп азаматтық шынайылығын сездірген.

М.Әуезов хаттың соңында хат жолдаушы өзінің кім екендігін береді, «Досың Мұхтар» деген сөзі – олардың арасындағы достық қатынасты айқындайды.

«Жазушы Ж.Молдағалиевтің жинақтауымен шыққан І.Омаровтың топтама хаттары «Өлді деуге бола ма, айтыңдаршы» деген тақырыппен 1986 жылы «Жалын» журналында жарияланды. Хаттар мазмұны – І.Омаровтың адамгершілік ізгі қасиетін білдірумен бірге, І.Омаровты сыншы әрі публицист ретінде танытады. Хаттағы ақын-жазушылар туралы мазмұнды ойлары сыншы шеберлігінен туындаған. Сыншы қабілетінің негізгі ұшқыны хат арқылы дамиды» [4, 40-6].

Ғ.Мүсіреповтың І.Омаровқа жазған соңғы хатында (29-30 сәуір, 1970) сыншының ауыр халде жатқанын біле отырып, көңіліне кірбің келтірмей хат арқылы сындарлы ойын шеберлікпен білдірген: «Сен, **Горький жазған сұңқардай, ойың жоғары, биікті шарлаған, жерде жорғалауды сүймейтін адамсың.** Өмірінде алденені арман ете алған адам сол армның ең биігіне шығуды да арман етеді. Ешкім оған жете алмайды. Ұзақ сапар жолында кездескен аз кедергіге де қиналмауыңды, өзіңді-өзің мүжімеуіңді кеңес етер едім. Қызуың басылмаған жассың, кейде сондайға назаланып кетуің мүмкін. Саған бір керексіз сол болар, қаны суыған шалдар, әрине, ақылғөй келеді. Өздері қызына алмаған соң, қызынғанға да қызғана да қарайды, қызыға да қарайды., үміт- арман дегендер қызусыз келе бермейтінін біле тұрса да, сабыр тілейді. Алайда, әр қызудың уақыты, орны бар ғой, кейде көп нәрсені сабыр жеңетіні де болады. *Ғабиден осыны жеңеді*»-деп Ғ.Мүсіреповтің жазған хатынан жазушының ішкі сыры мен мұңын да аңғарамыз. Хаттың көркем мәтіннен айырмашылығы белгілі бір адресатқа арналғандығы, өмірді шынайы суреттеуі.

Жазушы Н.И.Анов І.Омаровты орыстың атақты ақын- жазушыларымен тең тұтады. Ал, І.Омаровтың Ановқа жазған екінші хатында: 1967 жылы, 15 қаңтар) – «Сіздің романыңызды былтыр ғана оқуыма мүмкіндік болды. Арада алтыс жыл өтсе де, Сіздің есте ұстайтын дүниелеріңізге таң қалдым. Өз бойыңныңыздағы зор адамшылықпен қоса, сол адам атына лайық жазушылық қолтаңбаңыз қызықтырады»- деп

І.Омаров хат арқылы адал көңілімен өз пікірін білдірген [5, 40-б].

Хат арқылы І.Омаров өзінің оқыған шығармалары жайлы пікірлерін білдіріп отырған. Ұйғыр жазушысы Мұрат Хамыраевқа туыстық ілтипатпен жазған хатында, жас жазушыға ойлы пікір айтып, талабы мен талантын ұштай түсуге кеңес береді. Хатта былай дейді: - «Қалқам Мұрат! «Сенің ұйғыр халқы мәдениетінің гүлденуі» деген кітабыңды үлкен ықыласпен, қанағаттанарлық сезіммен оқып шықтым», - деп ілтипатпен бастайды [5, 42-б]. «Қалқам Мұрат!» деген қаратпа сөзбен басталуы, хат жолдаушының бауырмал екендігін танытады.

І.Омаров хаты қазіргі қазақ әдеби тілімізде жазылған. Қазақ әдеби тілін дамытуға өзіндік үлес қосқан деп айтуға болады. Эпистолярлық жанрдың қазіргі таңдағы көрінісі осы сыншы І.Омаров хаттарынан танылады.

Хат сыншының ерекше білімділігін танытады: «Түркі тілдес халықтардың көне мәдениеті- кейін халық болып қалыптасып кеткен елдеодің түпкі көзді бұлағы. Сондықтан ол тарихты қарастырғанда бұл заңдылықты ескермеуге әсте болмайды. Ұйғыр мәдениетін сөз қылғанда оның ірі өкілдері- Хиракати, Замли, Билял Назым, Садыр Палванды жеке адамдар деп қарамай, сол мәдениеттің өркендеуіндегі бір- бір маусым деп алған жөн болады.

Менің ойымша, мұраға қарап қызықтыру бар да, сол дәстүрді тәжірбие ретінде пайдаланып, ілгері өркендету бар. Бұл салада ақын- жазушылардың еңбектері зор. Ұмар Мұхаммеді, Изим Искандеров, Исмил Саттаров, Хизмет Абдулин сол мұраны бойларына сіңіре отырып, қазіргі заман мәдениетінің талап- тілегіне сай ілгері дамытып келеді. Әр халықтың мұраларының барлығында да музыканың симфониялық бастауы бар екені рас. Ол – ұйғырдың мұқамында болса, қазақтың күйлерінде жатыр» деп, түркі халқына ортақ салауатты пікір айтады [5, 42-б].

Ағалық қамқорлық ретінде, хат соңында өз ойын жинақтай келіп: - «Осы хат арқылы, қалқам Мұрат, сенің кітабың жайлы оқырмандық ойымды білдіргім келеді. Зерттеуіңнен жаңылма, халқыңның тарихын өздерің секілді жігіттер жазуы керек» деп ойын аяқтайды [5, 43-б].

І.Омаров хат арқылы оқырмандық ойын, пікірін айта отырып, жас жазушының зерттеу

ісіне зор сенім артады. Бұл І.Омаровқа тән сыншылдық пен сыршылдық қасиеттің бір қырын хаты арқылы тани аламыз. Эпистолярлық жанрдың бір ерекшелігі ақын- жазушының сезімін , көзқарасын шынайы білдіруі.

І.Омаров өзінің Ғафу Қайырбековке жазған хатында ақынның өзіне жіберген кітаптарына сыншылдық көзқарасын хатта байқатады.

Сыншы ретінде І.Омаровтың Ғ.Қайырбековке жазған хатында: «Қадірлі Ғафу! Жақында жіберген кітапшаңды оқып шықтым. Мен шындықты жақсы көретін адаммын. Бірдеме жазамын деп бірнеше рет оқығаным жоқ. Осы күні ой да жалқау. Сол себепті пікірлерім үстірттеу болар. Дегенмен, бірер ауыз сөз жазуды жөн көрдім. Менің байқауымша, қазір ақындығың піскен, өмір философиясына жетіктеу болғанға ұқсайсың. Әттең «Дала қоңырауын» осы кезде жазбаған екен деген ой келеді. Меніңше сол зор, тынысы кең поэмаға қайта оралсаң қиындығы болмас еді» [5, 44-б] , - деп кеңес береді.

Жинақтағы ақын өлеңдеріне: - «Ал енді «Алтын бесікке» келсек, мұнда әр түрлі тақырыпқа жазылған ақындық ой, көркем суреттеулер, толғаулар, табиғат көрсетеді. Жинағыңда махаббат лирикасы молдау ма деп қалдым» [5, 44-б] , - деген пікірін ашық айтады.

Ақын өлеңдерін талдай келіп, оған адам мінездерін суреттеу шеберлігіне көбірек назар аударуды ескертеді. Ол: «Әрине адам да әр қилы болады. Жинақта адамның асыл қасиеттері молырақ бой көрсетеді. Бірен- саран ауыз күйдірерлік жексұрын мінездер де сыналады. Біздің қазақ жағдайында жиірек кездесетін осы бір желбуаз шарт етпе, сасық өсек, қызғаныштық сияқты» деп, ақынның ой түйіндеу тәсіліне тоқталады:

Жай итіңнен адам иті жексұрын

Арнап тимей айдаладан тістескен, деген өлең шумағына өз басы қалғанын жасырмайды: - «Міне, бұл шындық. Адамды игілікке, гуманизмге шақыру- бір жағынан адам бойындағы асыл қасиеттерді көрсету болса, оның арамдығын әшкерелеп, жексұрындығын қатал сынайды» [5, 45-б] , - деп ақын өлеңдеріндегі өмір шындығын ашып айтады.

І.Омаров бұл хатында ақынның жіберген кемшіліктеріне батыл тоқталады. Ол: - «Жіті қараған көзге кітапшаның кемшілігі де бой көрсетіп отырады. Шынын айтсам, мен оларды көргем жоқ. Мен оқыған затымнан жақсылық іздеймін. Тапсам қуанамын, реніш

туғызатын мәселелерді езілеу менің дәл осы күнгі денсаулығымға нұқсан келтіреді. Кітапшаңнан бір сезініп қалғаным – ептеген асығыстық бар ма деген жобалау. Ондай да бір қайнау ішінде болып жататыны белгілі зой. Әбден тебіреніп жазған нәрселеріңде ондай алақолдық сезілмейді» - деген сыншы ойларында ақынға күш беретіндей зор қуат бар [5, 45-б].

Хат мәтінінен эпистолярлық жанрдың ерекшелігі көрінеді:

-хат арқылы қоғам қайраткерлері, ақын-жазушы, сыншы, әдебиетші т.б. атақты, дарынды тұлғалардың оптимистік көзқарасы, қазақ халқына тән, ұлттық философиялық ойлары танылады;

- өмірдегі өзекті мәселелерді баяндап, талқыға салады, пікірлеседі, ой қорытады, тарихи шындықты тануға көмектеседі;

- тебірене жазылған хаттарда көркем шығармамен салыстырғанда жазушының ішкі сезімдері шынайы жеткізіледі.

Қорытындылай келсек, эпистолярлық жазбалар тілінің өзіндік стильдік, лексика-грамматикалық ерекшеліктері бар. Ресми стильмен қатар қарастырылып келген эпистолярлық стильдің мазмұны, көлемі, жазылу түрі жағынан өзгеше. Белгілі бір қалыптасқан үлгіде, баяндау тәсілімен жазылады. Лексика-фразеологиялық құрамы (саяси-публицистикалық сипатта, әкімшілік терминдер, күрделі терминдер, т.б.) өзгеше болып келеді.

Ойдың логикалық жүйелігін сақтау мақсатымен сөйлем күрделі құрылады.

Құжаттар тілі мен осы кезеңдегі хаттар тіліне эмоционалды, бейнелеу тән емес.

Сонымен, эпистолярлық стильдегі көркем шығармалар негізінен екі түрлі сипатта болады: бірінде автор хатты өзіне-өзі жазады, яғни біреуге арнамай, тек өзі үшін, өзінің көңіліндегі маза бермей жүрген ойларын сыртқа шығару мақсатында жазса, бірінде хат екінші бір адамға арналады. Бірақ мұндай хаттардың бәріне ортақ ерекшелік – оларда адамның кез келген жерде аша бермейтін құпия сырлары, немесе ең бір аяулы жан сезімдері терең ашылады. Мұндай шығармаларда ауызекі сөйлеу стилі мен көркем шығарма стилінің белгілері қатар жүреді.

Хаттың қазақ жазушылары өміріне дендеп енуі – ХХ ғасыр басы. Қазақ халқында хат, хат өлеңнің түрлі үлгісі бар еді. Жаңа ғасыр көгінде хат жанр ретінде қалыптасып, формалық тұрақтылыққа келді. Хат- өлең хабар жеткізу міндетімен бірге арнау, жолдау мағынасын бойына сіңіре бастады. Эпистолярлық жанр тұрмыстағы міндетімен бірге, әдебиетке етене кіріп араласты. Қорыта келе, хат түріндегі шығарма жазушыға қаһармандарын барынша ашық, тебірене сөйлеуге, ішкі дүниесін бүкпесіз ақтаруға мүмкіндік береді. Сондықтан, эпистолярлық стильді көркем шығармада қолдану – жазушы үшін кейіпкердің ішкі сезім сарайын ашуда, оның барлық ішкі толқынысын, тебіренісін ақтарып салып, сол арқылы оқырман көңілінен орын табуда таптырмас тәсіл болып табылады.

Пайдаланылған әдебиеттер тізімі

1. ХХ ғасыр басындағы қазақ әдеби тілі. –Алматы, 2000. -71 б.
2. Аймауытов Ж. Шығармалары. –Алматы, 1989. -266 б.
3. Бұлқышев Б. Адамзатқа хат. –Алматы, 1977. -206 б.
4. Ешекеева Г. Хат мәтіні // Қазақ тілі мен әдебиеті, -Алматы, -2007. № 8.
5. Молдағалиев Ж. Өлді деуге бола ма, айтыңдаршы? Омаров хаттары // Жалын №1, -1986. -40-45 бб.

Әбікенова Гүлнафис Төкенқызы

Лауазымы: филология ғылымдарының кандидаты, филология кафедрасының доцент м.а., Қазақ инновациялық гуманитарлық-заң университеті, Семей қ.

Пошталық мекен-жайы: 071411, Қазақстан Республикасы, Семей қ, Галето көшесі 51 -, 21 пәтер.

Ұялы телефон: 8-775-403-32-30

Көркем шығармадағы эпистолярлық жанр көрінісі

Абикенова Гулнафис Токеновна

Должность: кандидат филологических наук, и.о доцента кафедры филологии, Казахский гуманитарно-юридический инновационный университет, г.Семей

Почтовый адрес: 071411, Республика Казахстан, г.Семей, ул Галето 51 кв 21

сот тел: 8-775-403-32-30

Эпистолярный жанр в художественной литературе

Abikenova Gulnafis Tokenovna

Position: Candidate of Philological Sciences, H.T. Associate Professor of Philology Department, Kazakh Humanitarian Juridical Innovative University, Semey city

Mailing address: 071411, Republic of Kazakhstan, Semey city, Galetto street, 51-21

Mob. Phone: 8-775-403-32-30

Epistolary genre in belles-lettres